

Sygn. akt: I C 967/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Kłek
Protokolant:	St. sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 marca 2019 r. w K.

sprawy z powództwa S. Windykacje (...). (...) Spółka Jawna w L.

przeciwko B. W.

o zapłatę

I. Utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Kętrzynie w dniu 25 lipca 2018 r. w sprawie (...) w części co do obowiązku zapłaty przez pozwaną B. W. na rzecz powoda S. Windykacje (...). (...) Spółka Jawna w L. kwoty 4324,20 zł (cztery tysiące trzysta dwadzieścia cztery złote dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 03.07.2017 r. do dnia zapłaty oraz co do obowiązku zapłaty przez pozwaną B. W. na rzecz powoda S. Windykacje (...). (...) Spółka Jawna w L. kosztów procesu w kwocie 581,72 zł (pięćset osiemdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt dwa grosze)

II. W pozostałej części uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Kętrzynie w dniu 25 lipca 2018 r. w sprawie (...) i postępowanie co do kwoty 400 (czteryście) zł umarza zaś w pozostałej części powództwo oddala

UZASADNIENIE

Powód S. Windykacje (...). (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. W. kwoty 6512 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie od dnia 03.07.2018 r. do dnia zapłaty. Powód podniósł, że jako posiadacz weksla własnego in blanco wystawionego przez pozwaną a następnie uzupełnionego jest legitymowany do wystąpienia z roszczeniem określonym w pozwie. Pismem z dnia 8 czerwca 2018 r. powód wezwał pozwaną do wykupu weksla, wyznaczając datę wykupu weksla w dniu 02.07.2018 r. Pomimo wezwania pozwanej do wykupu weksla , pozwana do dnia wniesienia pozwu nie dokonała wykupu weksla, nie zadośćuczyniła roszczeniu powoda w całości ani w części.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 25 lipca 2018 r. sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w Kętrzynie nakazał pozwanej B. W., aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 6512 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 03.07.2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1280 zł tytułem kosztów procesu , w tym kwotę 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie zarzuty.

Pozwana B. W. wniosła w zakreślonym terminie zarzuty od nakazu zapłaty, w których wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady i wysokości ,

zakwestionowała istnienie i rozmiar zobowiązania wekslowego, datę wymagalności roszczenia deklarowaną przez powoda jak również roszczenie odsetkowe oraz legitymację procesową czynną powoda. Pozwana zarzuciła, że blankiet weksla został wypełniony nieprawidłowo niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym. Pozwana podniosła, iż przedłożony przez powoda weksel zawiera formułę „nie na zlecenie”, który zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinien być zamieszczony na wekslu zabezpieczającym zobowiązanie z kredytu konsumenckiego, jednakże jako podmiot uprawniony z weksla został wpisany nie pierwotny pożyczkodawca, co stanowi w istocie obejście zakazu z art. 41 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Pozwana podniosła, iż powód nie udowodnił, że przysługują mu jakiegokolwiek uprawnienia w związku z nabyciem wierzytelności. Pozwana nigdy nie zawierała umowy z powodem, powód nie wykazał okoliczności związanych z cesją wierzytelności, wobec czego weksel został wypełniony przez podmiot nieuprawniony. Pozwana podniosła, że nigdy nie otrzymała wypowiedzenia umowy pożyczki ani zawiadomienia o cesji. Wskazał, iż weksel przedłożony przez powoda jest wekslem wystawionym na zabezpieczenie pierwotnego zobowiązania, a więc powiązany z tym zobowiązaniem. Pozwana powinna mieć możliwość odniesienia się do pierwotnego stosunku prawnego, który miał weksel zabezpieczać. Pozwana podniosła, iż roszczenie wynikające z weksla jest wywodzone ze stosunku podstawowego tj. z umowy pożyczki z dnia 22.11.2017 r. Pozwana zawarła umowę pożyczki z (...) Sp. z o.o., na mocy tej umowy pozwanej została udzielona faktycznie pożyczka w kwocie 3000 zł. W umowie wskazano, iż pożyczkodawca udziela pożyczki w kwocie 3 999 zł, jednakże pożyczkodawca doliczył do kwoty faktycznie udzielonej pożyczki (3000 zł) koszt pobranej z góry jednorazowej części prowizji w kwocie 999 zł. Nadto zgodnie z §2 pkt 5 umowy pozwana została obciążona kwotą prowizji w wysokości 3 999 zł. Całkowity koszt pożyczki wynosił 8 806,11 zł, tym samym pozwana została obciążona kwotą prowizji w wysokości 4 998 zł. Pozwana podniosła, iż prowizja za udzielenie pożyczki stanowi 166,6 % kwoty pożyczki, zastrzeżenie tak wysokiej prowizji stanowi próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych tj. art. 359§2¹kc. Takie działanie jako zmierzające do obejścia ustawy jest nieważne z mocy przepisu art. 58§1 kc. W zakresie kwestionowanych opłat pożyczkodawca posługiwał się wzorcem umownym – formularzem umowy, który został zaproponowany pożyczkobiorcy. Postanowienia przewidujące nienależne opłaty nie były indywidualnie uzgadniane z pożyczkobiorcą, nie były nawet przedmiotem negocjacji. Tym samym postanowienia umowne, które przewidują kwestionowane opłaty nie wiążą pożyczkobiorcy. Wskazanym opłatom należy także odmówić mocy obowiązującej na podstawie art. 5 kc. Nadmierne obciążenie pożyczkobiorcy opłatami z tytułu kosztów prowizji należy uznać jednoznacznie za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i dobrymi obyczajami. Na podstawie art. 58§2 i 3 kc postanowienia dotyczące nakładania tych opłat należy uznać za bezwzględnie nieważne. Zdaniem pozwanej była ona zobowiązana z umowy pożyczki do zwrotu kapitału tj. kwoty 3 000 zł. Pozwana podniosła zarzut wygaśnięcia zobowiązania w części z umowy pożyczki w związku z wpłatami pozwanej. Pozwana wpłaciła bowiem co najmniej kwotę 1 140 zł na poczet faktycznie udzielonej pożyczki. Pozwana podniosła, że powód nieprawidłowo zaliczał wpłaty pozwanej, wpłaty bowiem zostały zaliczone na poczet opłat nienależnych powodowi w związku z abuzywnością postanowień je zastrzegających, w szczególności wpłaty te nie powinny być zaksięgowane na poczet prowizji. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła, że roszczenie z tytułu umowy pożyczki zabezpieczone wekslem in blanco nie stało się wymagalne. Pozwana wskazała, że nie otrzymała zawiadomienia o wypowiedzeniu umowy pożyczki ani wezwania do zapłaty. Pozwana podniosła zarzut przedwczesności powództwa. Wnosząc zarzuty pozwana przeniosła spór ze stosunku wekslowego na grunt stosunku podstawowego – umowy pożyczki.

Pismem z dnia 30.01.2019 r. powód ograniczył żądanie pozwu z uwagi na wpłaty dokonane przez pozwaną w dniu 29.06.2018 r. w kwocie 200 zł oraz w dniu 31.07.2018 r. w kwocie 200 zł wnosząc o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 6112 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lipca 2018 r. do dnia zapłaty, oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, oświadczając jednocześnie, iż w pozostałym zakresie zrzeka się dochodzonego pozwem roszczenia. Powód wskazał, iż w treści §3 umowy zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. określono, iż do weksla nie będzie sporządzona deklaracja wekslowa, między stronami doszło do zawarcia porozumienia wekslowego poprzez określenie w samej umowie zasad wypełnienia weksla. Zgodnie z §4 umowy pozwana wyraziła zgodę na przeniesienie przez pożyczkodawcę wierzytelności i wszelkich praw wynikających z umowy na osoby trzecie wraz z ustanowionymi przez pozwaną zabezpieczeniami, w tym na przeniesienie praw z wystawionego dokumentu wekslowego – z prawem do uzupełnienia przez każdorazowego posiadacza oraz na przeniesienie praw z weksla już uzupełnionego. Powód podniósł, iż zgodnie z harmonogramem spłat pożyczki pozwana zobowiązana była

do uiszczania na rzecz pożyczkodawcy rat pożyczki w kwocie po 240 zł do 21 dnia każdego miesiąca począwszy od grudnia 2017 r. . Z tytułu zaciągniętego zobowiązania pozwana zapłaciła na rzecz pożyczkodawcy łączną kwotę 740 zł w ratach :

- 250 zł w dniu 21 grudnia 2017 r.,

- 250 zł w dniu 29 stycznia 2018 r.,

- 240 zł w dniu 8 marca 2018 r.

Wpłaty pozwanej w kwocie 740 zł pożyczkodawca zaliczył zgodnie z treścią harmonogramów spłat pożyczki na odsetki (103,46zł) oraz na prowizję (636,54zł). Po dniu 8 marca 2018 r. pozwana zaprzestała wykonywania umowy. Pismem z dnia 21 maja 2018 r. pożyczkodawca najpierw wezwał pozwaną do wykonania umowy. Następnie w związku z brakiem reakcji pozwanej pożyczkodawca pismem z dnia 7 czerwca 2018 r. doręczonym pozwanej w dniu 25 czerwca 2018 r. oświadczył o wypowiedzeniu umowy pożyczki w oparciu o §2 ust. 12 umowy pożyczki oraz poinformował pozwaną o zbyciu na rzecz powodowej spółki wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki oraz przeniesieniu na jej rzecz wszelkich praw wynikających z dokumentu wekslowego wraz z samym dokumentem. W dniu 7 czerwca 2018 r. poprzedni wierzyciel zawarł z powodową spółką umowę cesji wierzytelności z umowy pożyczki zawartej z pozwaną . Pismem z dnia 8 czerwca 2018 r. powodowa spółka wezwała pozwaną do wykupu weksła wyznaczając datę wykupu na dzień 2 lipca 2018 r. Na sumę wekslową wpisaną w treści weksła składa się :

- kwota 3999 zł pożyczzonego kapitału,

- kwota 2363,46 zł z tytułu zastrzeżonej w umowie prowizji za korzystanie z pożyczzonego kapitału,

- kwota 132,89 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie naliczonych od kwoty pożyczzonego kapitału za okres korzystania z kapitału , kwota odsetek uwzględnia wpłaty dokonane przez pozwaną a zaliczone zgodnie z harmonogramem spłat na odsetki (103,46 zł)

- kwota 17, 43 zł z tytułu odsetek ustawowych liczonych od sumy kwot od dnia wypowiedzenia umowy do dnia oznaczonego w wezwaniu skierowanym do pozwanej jako dzień wykupu weksła.

Po wypowiedzeniu umowy pozwana wpłaciła na rzecz pożyczkodawcy kwotę 200 zł w dniu 29.06.2018 r. i 200 zł w dniu 31.07.2018 r.

Powód podniósł , iż prowizja ustalona w treści umowy stanowi poza odsetkowe koszty pożyczki i została ona ustalona zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim , w tym w szczególności art. 36a ust. 1 tej ustawy. Według powoda wysokość poza odsetkowych kosztów kredytu nie mogła przekroczyć kotwy 4 296, 46 zł , natomiast poza odsetkowe koszty kredytu określone w umowie zawartej z pozwaną wynoszą 3 999 zł.

Pismem z dnia 5 marca 2019 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Pozwana B. W. zawarła w dniu 22 listopada 2017 r. z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. umowę pożyczki w kwocie 3 999 zł . Zgodnie z umową pożyczkodawca przekazał całkowitą kwotę pożyczki , pomniejszoną o koszt pobranej z góry części prowizji w kwocie 999 zł tj. kwotę 3000 zł na konto wskazane przez pozwaną. Na całkowity koszt pożyczki składa się : prowizja płatna jednorazowo z góry w kwocie 999 zł oraz w dalszych ratach w łącznej kwocie 3000 zł , to jest razem w wysokości 3999 zł, odsetki w kwocie 808,11 zł. Całkowita kwota do zapłaty z tytułu udzielonej pożyczki wynosi 8806,11 zł. Umowa została zawarta na czas określony do dnia 21 sierpnia 2020 r. Zgodnie z umową pozwana jako pożyczkobiorca zobowiązana była dokonywać spłaty pożyczki w ratach zgodnie z harmonogramem spłat pożyczki stanowiącym załącznik nr 1 do umowy pożyczki –

raty płatne do dnia 21 każdego miesiąca począwszy od grudnia 2017 r. do sierpnia 2020 r. w wysokości 32 raty po 240 zł , ostatnia rata w wysokości 127,11 zł. Oprocentowanie pożyczki ustalono na 10 % w skali roku. Zgodnie z umową należności pożyczkodawcy podlegały zaspokojeniu w następującej kolejności : należne odsetki i prowizja , kwota niespłaconego kapitału. Umowa przewidywała, iż za opóźnienie w spłacie jakiegokolwiek części raty pożyczki pożyczkodawcy przysługują odsetki umowne za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie to jest 14 % rocznie liczone od niezapłaconej kwoty pożyczki oraz prowizji za każdy dzień zwłoki, a za opóźnienie przekraczające 14 dni także prawo wypowiedzenia umowy w trybie i ze skutkiem natychmiastowych , tak w części jak i w całości , oraz dochodzenia roszczeń z posiadanych zabezpieczeń. W przypadku wypowiedzenia umowy wysokość odsetek umownych za opóźnienie określono jako dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie tj. 14 % rocznie i liczone od całkowitej kwoty niezapłaconej wierzytelności, od dnia jej wymagalności do dnia zapłaty. W celu zabezpieczenia wszelkich roszczeń pożyczkodawcy wynikających z wykonania umowy pozwana jako pożyczkobiorca zobowiązana była wystawić jeden weksel własny in blanco z klauzulą nie na zlecenie bez odrębnej deklaracji wekslowej. Pozwana jako pożyczkobiorca oświadczyła przy tym , że wyraża zgodę na przeniesienie przez pożyczkodawcę wierzytelności i wszelkich praw wynikających z umowy na osoby trzecie wraz z ustanowionymi przez pozwaną zabezpieczeniami, w tym na przeniesienie praw z wystawionego dokumentu wekslowego – z prawem do uzupełnienia przez każdorazowego posiadacza oraz na przeniesienie praw z weksla już uzupełnionego.

(dowód : umowa pożyczki z harmonogramem spłat k. 55-61)

Kwota pożyczki wynikająca z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. w L. z dnia 22.11.2017 r. została przelana na konto pozwanej w dniu 24.11.2017 r.

(dowód: potwierdzenie wykonania przelewu k. 62)

Pozwana celem zabezpieczenia należności pożyczkodawcy wynikających z umowy pożyczki wystawiła w dniu 22 listopada 2017 r. weksel własny in blanco z klauzulą nie na zlecenie

(bezsporne)

Pozwana dokonała spłaty rat pożyczki:

- 250 zł w dniu 21 grudnia 2017 r,
- 250 zł w dniu 29 stycznia 2018 r. ,
- 240 zł w dniu 8 marca 2018 r.

Po dniu 8 marca 2018 r. pozwana zaprzestała spłaty pożyczki .

(dowód : potwierdzenia wpłaty k. 24, 25, 26, bezsporne)

Pismem z dnia 21 maja 2018 r. , doręczonym pozwanej w dniu 01.06.2018 r. , pożyczkodawca wezwał pozwaną do wykonania umowy.

(dowód pismo z dnia 21.05.2018 r. wraz z dowodem doręczenia k. 64-66)

Następnie pismem z dnia 7 czerwca 2018 r., doręczonym pozwanej w dniu 25 czerwca 2018 r., pożyczkodawca wypowiedział pozwanej umowę pożyczki w oparciu o §2 ust. 12 umowy pożyczki oraz poinformował pozwaną o zbyciu wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki oraz przeniesieniu wszelkich praw wynikających z dokumentu wekslowego wraz z samym dokumentem na rzecz S. Windykacje (...). (...) Spółka Jawna z siedzibą w L.

(dowód : wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z dowodem doręczenia k. 67-69),

W dniu 7 czerwca 2018 r. (...) Sp. z o.o. w L. zawarła ze spółką (...). (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. umowę przelewu wierzytelności z umowy pożyczki zawartej z pozwaną w dniu 22.11.2017 r.

(dowód : umowa przelewu wierzytelności k. 80-81)

Wystawiony przez pozwaną weksel in blanco został wypełniony przez powoda S. Windykacje (...). (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. na kwotę 6512 zł z oznaczeniem terminu płatności na 2 lipca 2018 r.

(dowód : weksel k. 10)

Pismem z dnia 8 czerwca 2018 r. , doręczonym pozwanej w dniu 25.06.2018 r. powodowa spółka wezwała pozwaną do wykupu weksla wyznaczając datę wykupu na dzień 2 lipca 2018r.

(dowód: pismo z dnia 08.06.2018 r. wraz z dowodem doręczenia k. 7-8)

Po wypowiedzeniu umowy pozwana wpłaciła na rzecz pożyczkodawcy kwotę 200 zł w dniu 29.06.2018 r. i kwotę 200 zł w dniu 31.07.2018 r.

(dowód: potwierdzenia wpłaty k. 27-28)

Sąd zważył co następuje :

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów przedłożonych przez powoda a także dowodów wpłat przedłożonych przez pozwaną, albowiem ich wiarygodność nie budzi wątpliwości, nie była kwestionowana przez strony .

Powód w niniejszym postępowaniu dochodzi roszczeń z weksla . Weksel własny stanowiący podstawę powództwa jest to weksel niezupełny tzw. weksel in blanco , nie został bowiem całkowicie wypełniony w chwili wystawienia weksla przez pozwaną. Weksel ten został wystawiony przez pozwaną celem zabezpieczenia zwrotu zobowiązań wynikających z zwartej pomiędzy pozwaną a pożyczkodawcą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. umowy pożyczki z dnia 22.11.2017 r. W treści umowy pożyczki strony zawarły porozumienie wekslowe co do sposobu wypełnienia weksla i warunków jego wykorzystania. Do zawartej w dniu 22.11.2017 r. pomiędzy pozwaną a (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. umowy pożyczki mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim

Wierzytelności wynikające z umowy wraz z zabezpieczającym je wekslem i prawami z niego wynikającymi zostały zbyte na zasadzie cesji na rzecz powoda. Przeniesienie tych praw nie mogło nastąpić w drodze indosu bowiem prawa z weksla „ nie na zlecenie” , jak w przypadku weksla zabezpieczającego świadczenie wynikające z umowy o kredyt konsumencki (art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim) mogą być przeniesione na inną osobę w drodze przelewu uregulowanego przepisami kodeksu cywilnego. Podstawą prawną są przepisy art. 517 §2 kc oraz art. 921 ¹²kc, które uzależniają skuteczność przeniesienia takiej wierzytelności od wydania nabywcy dokumentu w postaci weksla. W takiej sytuacji dłużnikowi przysługują wobec cesjonariusza wszelkie zarzuty , jakie posiadał wobec cedenta w chwili powzięcia informacji o przelewie.

W konsekwencji za dopuszczalne należy uznać badanie w niniejszej sprawie treści stosunku podstawowego – pozwana wnosząc zarzuty od nakazu zapłaty przeniosła spór ze stosunku wekslowego na grunt stosunku podstawowego – umowy pożyczki z dnia 22.11.2017 r.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt zawarcia przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki z dnia 22.11.2017 r. jak też otrzymania przez pozwaną na podstawie tej umowy kwoty 3 000 zł . Spór dotyczył legitymacji czynnej powoda , wymagalności roszczenia powoda oraz wysokości roszczenia.

Sąd nie uwzględnił zarzutu pozwanej co do braku legitymacji czynnej po stronie powoda. Powód na dowód przelewu wiarytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. w L. wobec pozwanej wynikającej z umowy pożyczki z dnia 22.11.2017 r. na rzecz powoda przedłożył umowę przelewu wiarytelności z dnia 7 czerwca 2018 r. (k. 80-81) , której wiarygodność nie budzi wątpliwości, w szczególności nie była kwestionowana przez pozwaną. Pozwana o przelewie wiarytelności została zawiadomiona przez wierzyciela pierwotnego pismem z dnia 07.06.2018 r. (k. 67-69).

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut pozwanej przedwczesności powództwa. Umowa z dnia 22.11.2017 r. zawarta przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym została zawarta na czas określony do dnia 21 sierpnia 2020 r. Zgodnie z §2 pkt 12 umowy pożyczkodawca był uprawniony do wypowiedzenia umowy w przypadku opóźnienia przez pożyczkobiorcę w spłacie jakiegokolwiek części raty przekraczającego 14 dni. Pozwana po dniu 8 marca 2018 r. zaprzestała dokonywania spłat wobec czego pożyczkodawca był uprawniony do wypowiedzenia jej w dniu 7 czerwca 2018 r. umowy pożyczki ze skutkiem natychmiastowym oraz dochodzenia roszczeń z posiadanych zabezpieczeń . Pozwana pismo z dnia 07.06.2018 r. z oświadczeniem pierwotnego wierzyciela o wypowiedzeniu umowy pożyczki otrzymała w dniu 25.06.2018 r. , na dowód czego powód przedłożył potwierdzone za zgodność z oryginałem pismo o wypowiedzeniu umowy pożyczki wraz z dowodem doręczenia pozwanej (k. 67-69). Brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności tych dokumentów. Stąd twierdzenia pozwanej , iż nie otrzymała wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 22.11.2017 r. nie zasługują na uwzględnienie jako sprzeczne z dowodami przedłożonymi przez powoda.

Na uwzględnienie w części zasługują natomiast zarzuty pozwanej dotyczące wysokości dochodzonego pozmem roszczenia w zakresie w jakim wskazuje na ustalenie w umowie pożyczki prowizji w łącznej kwocie (...). co jest niezgodne z ustawą o kredycie konsumenckim.

Wskazać należy , iż w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim na podstawie nowelizacji tej ustawy z 5.08.2015 r. wprowadzono przepisy art. 36a–36d, które obowiązują od 11.03.2016 r. Celem powołanych przepisów jest ochrona konsumentów przed nadmiernym obciążeniem finansowym w związku z kredytem konsumenckim (lichwą). Obowiązywanie tych przepisów ma zapobiegać obchodzeniu przepisów o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 21, art. 481 § 21 k.c.), w szczególności poprzez zastrzeżenie na rzecz kredytodawcy różnego rodzaju wygórowanych opłat i prowizji. Jeżeli umowę o kredyt konsumencki zawarto przed 11.03.2016 r., podlega ona przepisom dotychczasowym, a więc koszty ponoszone przez konsumenta na tej podstawie nie są ograniczone według art. 36a–36c. Postanowienia umowy, które wprowadzają takie koszty, należy wówczas oceniać stosownie do ogólnych przepisów zmierzających do ochrony konsumenta, w szczególności normujących zagadnienie klauzul abuzywnych (art. 385¹ i n. k.c.), a także przepisów odsyłających do zasad współżycia społecznego (np. art. 5 i art. 58 § 2 k.c.).W konsekwencji do umów zawartych po wejściu w życie nowelizacji ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 5.08.2015 r. obowiązującej od 11.03.2016 r. koszty ponoszone przez konsumenta nakładane na niego w umowie podlegają jedynie ograniczeniom według art. 36a–36c.

Zgodnie z treścią art. 36a ust.1 ustawy o kredycie konsumenckim maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

Zgodnie z art. 36 a ust. 3 w/w ustawy pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotą kredytu.

W niniejszej sprawie słusznie wskazuje pozwana, iż faktyczną kwotą kredytu udzielonego i wypłaconego pozwanej na podstawie umowy zawartej w dniu 22.11.2017 r. była kwota 3 000 zł, nie zaś jak wskazywał powód kwota 3 999 zł. Jak wynika z umowy pożyczki kwota 999 zł stanowiła koszt pobranej z góry jednorazowej części prowizji (§1 pkt 2 umowy). Ponadto na całkowity koszt pożyczki udzielonej pozwanej składa się oprócz odsetek w kwocie 808,11 zł także prowizja w kwocie 3 999 zł (§2 pkt 5 umowy). Tak więc łącznie prowizja od pożyczki udzielonej pozwanej na podstawie przedmiotowej umowy wynosi 4 998 zł.

Zgodnie z wyliczeniem według wzoru zawartego w art. 36 a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim co do przedmiotowej umowy, przy przyjęciu, iż okres spłaty wyrażony w dniach wyniósł 1003 dni, maksymalna wysokość poza odsetkowych kosztów kredytu może wynosić 3216 zł (prowizja określona w umowie powinna być mniejsza o 1782 zł).

Zgodnie z art. 36a ust. 3 w/w ustawy kredytodawcy nie należą się pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki w części przekraczającej limity określone w art. 36 ust. 1–2. Konsument nie jest zobowiązany do zapłaty takich nadmiernych kosztów na rzecz kredytodawcy, choćby z umowy wynikało co innego. Jeżeli kwota roszczenia dochodzonego przez kredytodawcę przeciwko konsumentowi przekracza – w odniesieniu do pozaodsetkowych kosztów kredytu – limity wyznaczone w art. 36a–36c, sąd powinien oddalić powództwo w zakresie wykraczającym poza te limity.

Jak wynika z wyliczeń przedstawionych przez powoda (k. 54) na zaległość pozwanej dochodzoną w pozwie 6 494,55 zł składają się pożyczony kapitał 3 999 zł (faktycznie kapitał w kwocie 3000 zł i 999 zł prowizji), prowizja wynikająca z umowy 2 363,46 zł i odsetki umowne 132,89 zł. Kwota 6 494,55 zł powinna być pomniejszona o kwotę 1782 zł – o taką kwotę zostały przekroczone maksymalne poza odsetkowe koszty kredytu, co daje kwotę 4 712,55 zł. Odsetki należne od tej kwoty zgodnie z § 2 ust. 13 umowy za okres od dnia 26.06.2017 r. do dnia 02.07.2017 r. wynoszą 10, 85 zł. Obliczoną tak wysokość zobowiązania pozwanej względem powoda na kwotę (...),20 należy pomniejszyć o wpłaty pozwanej dokonane w czerwcu i lipcu 2017 r. tj. o 400 zł, w tym zakresie powód ograniczył powództwo zrzekając się roszczenia. W konsekwencji należność pozwanej wobec powoda wynikająca z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną w dniu 22.11.2017 r. wynosi 4 324,20 zł.

Naliczenie przez powoda odsetek od zadłużenia przeterminowanego znajduje oparcie w przepisach prawa a mianowicie art. 481 kc oraz postanowieniach wiążącej strony umowy.

O kosztach procesu pomiędzy stronami Sąd rozstrzygnął zgodnie z treścią art. 101 kpc stosunkowo je rozdzielając. Koszty procesu poniesione przez powoda wynosiły 1899 zł, koszty procesu poniesione przez pozwaną wynosiły 2021,50 zł. Powód wygrał proces w 66,40%. Sąd należne mu od pozwanej koszty procesu wynoszą 581,72 zł.

Zgodnie z treścią art. 496 kpc w przypadku wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym Sąd po przeprowadzeniu rozprawy wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W konsekwencji powyższych ustaleń i rozważań Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Kętrzynie w dniu 25 lipca 2018 r. w sprawie (...) w części co do obowiązku zapłaty przez pozwaną na rzecz powoda S. Windykacje (...). (...) Spółka Jawna w L. kwoty 4324,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 03.07.2017 r. do dnia zapłaty oraz co do obowiązku zapłaty przez pozwaną B. W. na rzecz powoda kosztów procesu w kwocie 581,72 zł natomiast w pozostałej części – mając na względzie skuteczne cofnięcie powództwa w części co do kwoty 400 zł - Sąd uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany

przez Sąd Rejonowy w Kętrzynie w dniu 25 lipca 2018 r. w sprawie (...) i postępowanie umorzył, zaś w pozostałej części powództwo oddalił.